

Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 98

MAJ 2024

Nye tider, samme værdier

Af Susanna
Dyre-Greensite,

forperson, Folkebevægelsen mod EU.

Folkebevægelsen mod EU står for første gang nogensinde ikke på stemmesedlen, når danskerne skal ned og stemme til EU-Parlamentet den 9. juni. Det står klart, efter det ikke lykkedes at indsamle de over 70.000 bekræftede vælgererklæringer, som det kræver at stille op til EU-valg, hvis man ikke i forvejen sidder i EU-Parlamentet eller Folketinget.

PÅ TO BEN – PÅ NY

I over 40 år har Folkebevægelsen mod EU gået på to ben. Vi har dels været en græsrodsorganisation med komiteer i hele landet, som har or-

ganiseret lokale arrangementer og aktioner. Og vi har dels haft en plads i EU-Parlamentet, som vi har brugt til at blande os i den offentlige debat om EU.

Det ene ben, som er selve bevægelsens rygrad, lever heldigvis stadig. Det er fortsat muligt at møde Folkebevægelsen mod EU på gaden i hele landet.

Den anden del af organisationen – den, der havde fokus på EU-Parlamentet – skal nu tænkes om.

FRIHED OG FÆLDE

På den ene side giver det en vis frihed: Vi er ikke tvungne til at forholde os til ethvert emne, som EU-Parlamentet skal forholde sig til. Der er efterhånden ingen grænser for emner, EU-Parlamentet træffer beslutninger om. EU-Parlamentet tager stilling til alt fra hvornår hjorte skal øremærkes til hvor gamle børn skal være, inden de må lege med balloner uden en voksen til stede. For ganske nylig har EU-Parlamentet også vedtaget en holdning til abortregler, som dog ikke var juridisk bindende.

Alle sådanne spørgsmål kan Folkebevægelsen nu frit blande sig uden om, medmindre det giver mening at tale om dem for eksempel i kontekst af, at EU bestemmer for meget.

Det, at vi ikke står på stemmesedlen, giver nu også nogle udfordringer. Udfordringerne går på viden og synlighed. Med pladsen i EU-Parlamentet havde vi indsigt i EU's maskinrum, og vi havde mennesker ansat til at grave sig ned i sagerne og videreformidle dem til den brede offentlighed. Vi blev også inviteret med i EU-debatter i medierne, på uddannelsesinstitutioner og i forsamlingshuse, fordi vi stillede op til EU-valg. På den måde kom nye mennesker til at høre om Folkebevægelsen mod EU's politik, og nye mennesker meldte sig ind i bevægelsen. Vores synlighed er faldet markant, siden vi ikke længere stiller op.

DE KRITISKE EKSPERTER

Dem, man hører fra i den offentlige debat om EU, er opstillede partier og EU-eksperter. Folkebevægelsen mod EU falder ikke længere i den første gruppe, men vi har mulighed for at gøre os gældende i den anden gruppe. Næsten alle EU-eksperter, vi hører fra i medierne under f.eks. en folkeafstemning, er meget EU-positive. Der mangler en modvægt i debatten. Den kan Folkebevægelsen mod EU udgøre.

Fortsættes på side 5 ►►

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven)
Christian Munk
Niels Holger Hansen
Lona Friberg

Adresse på redaktionen:

Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing
Tlf. 9749-5407
thorkil.sohn@mail.dk

Skribenter i dette nr.:

- Anders Vistisen, medlem af EU-parlamentet for Dansk Folkeparti
- Thorkil Sohn, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum
- Susanna Dyre-Greensite, forperson for Folkebevægelsen mod EU
- Helge Rørtoft-Madsen, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum
- Marianne Wagner, sognepræst
- Christian Munch, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum (artikel og nekrolog Jens Rosendal)
- Karina Rohr Sørensen, tidligere aktiv i Folkebevægelsen mod EU
- Lave K. Broch, medstifter af partiet „Demokraterne – hele Danmark skal leve“
- Citat af Brian Mikkelsen, direktør i Dansk Erhverv

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk
ISSN 0905-4928

Foreningen Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Sekretær:

Christian Munch
Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens
Tlf. 74 87 12 26, Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friberg
Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens
Tlf. 75 66 73 83, Mail: lona.friberg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

I styrelsen:

Lona Friberg, Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens,
Tlf. 75 66 73 83

Niels Holger Hansen, Ludvig Schrøders Vej 2 H,
Askov, 6600 Vejen, Tlf. 76 60 00 30

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Lahnsgade 21 B, st.th, 5000 Odense C,
Tlf. 21 70 93 69

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Helge Rørtoft-Madsen, Næbvej 49, 4720 Præstø,
Tlf. 26 82 55 62

Jørgen Ganshorn, Fønsskovej 38, 5580 Nr. Aaby,
Tlf. 60 91 12 00

Hans Hansen, Storegade 40, 6700 Esbjerg,
Tlf. 40 40 16 83

Jørgen Raffnsøe, Hauchsvej 15, 3000 Helsingør,
Tlf. 23 41 15 48

Hedvig Vestergaard, Hauchsvej 15, 3000 Helsingør,
Tlf. 23 41 15 48

Hjemmeside:

www.nodvendigt-forum.dk

KÆRE LÆSER AF NØDVENDIGT FORUM

Du sidder nu med blad nr. 98 i hånden.

Vi håber, du får fornøjelse af bladet.

I dette nummer bringer vi artikler med relation til Europa-parlamentsvalget den 9. juni.

Du kan måske finde inspiration til, hvem du vil stemme på.

Vi håber, at du fortsat vil støtte NØDVENDIGT FORUM. Et medlemskab koster kr. 150,00 om året, men du kan også indbetale et støttebeløb efter eget valg – eventuelt som bidrag til porto, som nu koster kr. 25,00 pr. blad.

Du kan via Netbank overføre dit kontingent/bidrag til:

Danske Bank reg.nr. 1551 konto nr. 9733310.

På forhånd tak for alle bidrag.

I dette blad indkaldes til landsmøde søndag d. 10. nov. 2024 på Askov Højskole.

Se omtalen andetsteds i bladet.

Tilmelding på mail: lona.friberg@gmail.com eller telefon 7566 7383

God fornøjelse!

Lona Friberg, landskasserer

” Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Artiklerne er udtryk for forfatternes holdninger og derfor ikke nødvendigvis identiske med foreningens holdninger. “

Til medlemmerne og andre læsere

Dette blad er Nødvendigt Forums blad nr. 98.

Nødvendigt Forums formål er bl.a. **”på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.”**

Kort sagt, som det står på forsiden under bladets navn:

”Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed”

Det er klart, at dette formål betyder, at EU-modstand og EU-kritik er helt centralt i vort arbejde. Og altid har været det. **Vi er mod EU og for Danmarks selvstændighed, folkestyret og et frit mellemfolkeligt samarbejde.**

På dette grundlag ønsker vi at samle alle – uanset politisk ståsted og meninger om dette og hint. Derfor er der højt til loftet i Nødvendigt Forum. Vi samles om sagen og holder vore uvedkommende uenigheder og modsætninger udenfor arbejdet i forening – og placerer dem der, hvor de hører hjemme: I vort øvrige politiske og daglige virke. Derfor tager Nødvendigt Forum som sådan ikke stilling til politiske spørgsmål. Ud over, at vi ønsker, at de skal afgøres i København og ikke i Bruxelles. Naturligvis fordi en stillingtagen til f.eks. atomkraft, indvandring, klima osv. altid vil betyde, at nogle – som i øvrigt godt kan tilslutte sig hovedsagen – tvinges ud af foreningen, fordi de ikke kan dele disse specifikke præferencer og synspunkter.

Det betyder naturligvis ikke, at politik er ”forbudt område” i Nødvendigt Forum. I argumentationen og debatten kan enhver få lov at komme med sin indfaldsvinkel og mening.

Eksempelvis kan den, der er tilhænger af en strammere flygtningepolitik og den, der modsat mener, at Danmarks politik er for restriktiv, sagtens få lov at begrunde deres EU-kritik med inddragelse af disse modsatte personlige holdninger. Ligesom en fagforening, der ligger vægt på, at EU skader lønmodtagerne pga. løndumping og en arbejdsgiverforening, som er mod EU, fordi EU's ydre toldmure skader frihandelen og dermed erhvervslivet, begge kan få lov at komme til orde. Blot fællesnævneren altid er, at netop fordi vores uenighed skal have relevans, skal EU ikke diktere reglerne. Dem skal vi selv bestemme i Danmark.

Og derfor giver vi glad og gerne ordet i vort blad og på vores møder til folk, der mener vidt forskelligt om alt mellem himmel og jord.

I lyset af ovenstående og for god ordens skyld gøres derfor opmærksom på, at artiklerne står for skribenternes egen regning og derfor ikke nødvendigvis er fuldstændigt sammenfaldende med Nødvendigt Forums mål.

Bladet udsendes – ud over til vore medlemmer – også til landbrugsskoler, højskoler, alle dagblade, DR og TV2 samt alle politiske partier, danske medlemmer af EU-parlamentet og Folketingets Europaudvalg. Naturligvis i håb om også at nå ud til personer, som måske ikke umiddelbart er enige med os; men

som netop derfor bør have lejlighed til at møde vore synspunkter og argumenter.

Presse og andre medier er velkomne til at citere fra bladet – både i uddrag og hele artikler – mod tydelige angivelse af bladets og forfatterens navn. Det er en betingelse, at citater, løsrevet fra hovedsagen, IKKE anvendes til at fordreje synspunkter.

Det er ikke helt gratis, og derfor skal vi bede Jer alle sammen om at lægge mærke til kassererens lille notits om kontingent/gave. Kun vore læsers og trofaste medlemmers bidrag kan sikre foreningens fortsatte eksistens. I øvrigt har vi efter sidste blad modtaget mange mindre og også større beløb, som vi takker for. Det giver os fornyede kræfter og mod til at fortsætte.

Der er i dette nummer indlæg fra følgende:

- Anders Vistisen, medlem af EU-parlamentet for Dansk Folkeparti.
- Thorkil Sohn, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum
- Susanna Dyre-Greensite, forperson for Folkebevægelsen mod EU
- Helge Rørtoft-Madsen, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum.
- Marianne Wagner, sognepræst
- Christian Munch, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum (artikel og nekrolog Jens Rosendal).
- Karina Rohr Sørensen, tidligere aktiv i Folkebevægelsen mod EU
- Lave K. Broch, medstifter af partiet „Demokraterne – hele Danmark skal leve“

*Med venlig hilsen
Redaktionen.*

Leder

Det kommende EU-parlamentsvalg d. 9. juni giver stort set kun mulighed for at stemme på partier og kandidater, der anser selve EU-medlemskabet for en given ting. Det er derfor selvskrevet, at vi skal rette os efter EU's direktiver og forordninger. Hele Danmark er dermed de facto reduceret til et område med en slags regionalt selvstyre i EU-staten.

At dette anses for en selvfølge af stort set alle på stemmesedlen, giver ikke EU-modstandere, der finder det værd at kæmpe for dansk selvstændighed og vores folkestyre, nogen nem demokratisk mulighed for at udtrykke dette standpunkt.

Ganske vist kan man finde enkelte EU-kritikere blandt partierne og kandidaterne. Og man kan også finde nogen, som ikke ønsker yderligere europæisk integration eller endog ønsker at "rulle EU tilbage." Men trods alle disse velmenende anstrengelser er det næppe en realistisk vej frem. Det vil sandsynligvis gå disse politikere, som det gik musen, der lod sig æde af katten for at reformere den indefra.

Hvor levner det så os? Ja – så vidt vi i Nødvendigt Forum kan se, er der tre muligheder:

1) At blive hjemme

Fordel: Det medvirker til at reducere EU-parlamentets legitimitet.

Bagdel: Det er en passiv handling, der ikke kan adskilles fra ligegyldighed.

2) At stemme blankt

Fordel: Det er en aktiv handling, jeg giver min mening til kende.

Bagdel: Hvis der kun kommer ganske få blanke stemmer, er det uden signalværdi.

3) At stemme på den "mindst ringe"

Fordel: Man kan måske sinke EU's "udvikling", hvis "min" kandidat opnår valg?

Bagdel: Min stemme risikerer at "gå til" en anden, der de facto er EU-tilhænger.

Vi i Nødvendigt Forum kan derfor kun give dig det råd, at du må afgøre med dig selv, hvordan du gør.

Men i det længere perspektiv stiller det os i Nødvendigt Forum overfor en opgave, som vi må overveje, om vi vil tage på os. Der er simpelthen behov for at der er nogen, som vil gøre en indsats for Danmarks selvstændighed, vores folkestyre og et frit mellemfolkeligt samarbejde. På et folkeligt og nationalt grundlag uden andre politiske præferencer end at frigøre os fra EU. Kun på den måde bliver vores forskellige politiske anskuelser meningsfulde. Det er nemlig tidsspilde at være uenige, hvis vi alligevel ikke har noget at sige om den sag, vi debatterer.

Kort sagt: Vi vil skændes i København og ikke dikteres fra Bruxelles.

Der er brug for et tværpolitisk "selvstændighedsråd" til at samle ALLE, som er uenige om alt mellem himmel og jord – undtagen dette ene: At vil afgøre vores stridigheder på demokratisk vis hjemme hos os selv. Spørgsmålet er – hvem der kan og vil løfte den opgave.

"Folkebevægelsen mod EU" er et bud herpå; men efter vores opfattelse kræver det en ændring i bevægelsens selvforståelse: At man opgiver at basere modstanden på, at EU ikke i tilstrækkelig grad fremmer bevægelsens egne hovedsageligt rød-grønne idealer. Ellers kommer man ikke til for alvor at favne andet en folk til venstre for midten. Hvor EU-modstanden i øvrigt synes at stagnere; mens den styrkes længere til højre. Hvor man omvendt – også pga. egne politiske præferencer – ikke kan rumme de venstreorienterede. Vi håber, at Fol-

kebevægelsen – som den stærkere organisation, den er, bliver det sted, hvor vi alle kan finde os til rette.

Hvis ikke: Er det så "Nødvendigt Forum", der skal være "Danmarks selvstændighedsråd"? Næppe – som det ser ud nu. Vi er få og vi er svage. Men indtil andre tager opgaven på sig, er vi vistnok også de eneste. Så på det grundlag fortsætter vi indtil videre. Det blad, som du sidder med i hånden, skulle også gerne udtrykke det grundlag, at her er plads til alle – uanset om de begrundet deres EU-modstand fra det ene eller andet ståsted, det være sig politisk, folkeligt eller nationalt. Her pipper enhver med sit næb – så får vi se, om det ender med at "fuglesangen sammenslår som tusind harpestreng" om den fælles melodi "Danmark for folket".

*Med venlig hilsen
Nødvendigt Forum.*

► ... fortsat fra forsiden

Det var tankerne bag, da landsmødet i oktober sidste år besluttede, at Folkebevægelsen både skal være græsrodsorganisation og tænketank. Vi har allerede taget de første par skidt. Vi producerer to aviser, en løbeseddel og seks tv- og podcast-programmer op til valget, som har til formål at kvalificere og nuancere EU-debatten. Vi har nedsat en række tænketanksgrupper, som udvikler Folkebevægelsens politik på en række nøje udvalgte områder. Vi behøver ikke længere at mene noget om alt – til gengæld har vi mulighed for at være eksperter i det vigtigste, som

hvordan EU blander sig i det danske arbejdsmarked og substansen af Folketingets nye EU-politik.

MÅLET ER STADIG DET SAMME

Vi har altså formålet at gøre vores stemme gældende i den nuværende valgkamp, men ikke nær i samme omfang som før. Derfor skal vi videreudvikle tænketanken. Vi skal have søgt fonde og fundet et mere solidt økonomisk grundlag, så vores ambitioner kan blive en realitet. Vi skal udvikle politik og nå bredere ud med den. Vi skal turde at tænke nyt i forhold til, hvordan vi plejer at organisere og kommunikere.

Selvom vi kommer ud på nye måder og med ny fokusområder, er Folkebevægelsen mod EU grundlæggende den samme organisation, som vi altid har været. Vi er en tværpolitisk bevægelse, der arbejder for at få Danmark ud af EU. Det er vigtigt, at Folkebevægelsen står så stærkt som muligt den dag, vi kan få en folkeafstemning om medlemskabet. Kombinationen af græsrodsorganisation og tænketank er vores bedste bud på at sikre dette.

Synes du arbejdet lyder spændende? Kom med på holdet:

folkebevaegelsen.dk/bliv-medlem

Vi har modtaget denne hilsen fra Anders Vistisen, EU-parlamentsmedlem for Dansk Folkeparti

Storbritannien har altid været Danmarks tætteste allierede i EU regi, da vi begge har bekæmpet føderal lovgivning og vil respektere medlemslandenes rettigheder til at bestemme selv. Efter Brexit er det blevet sværere at udpege et land, Danmark kan se op til. Men udelukkende i forhold til EU er lande som Østrig, Ungarn og Po-

len også relativt EU-skeptiske lande, som sætter foden ned overfor mange føderalistiske forslag, der kommer fra EU-kommissionen.

Min primære politiske opgave som medlem af Europa-Parlamentet har været at bremse og forhindre mest mulig føderalistisk, kulturradikal og socialistisk politik. Jeg vil aktivt bekæmpe ethvert forslag om mere lempelig udlændinge- og asylpolitik, wokeisme og harmonisering af medlemslandenes interne politikker.

Den største misforståelse om EU er, at Europa ikke kan fungere uden EU. Krigen i Ukraine, buldrende inflation og energikrise splitter politikkerne i Europa-Parlamentet imellem de velstående og ressourcerstærke landes repræsentanter og dem, som kommer fra mindre velstående lande. Jeg mener, at vi i Europa kan stå sammen

om de kriser, vi står over for, uden EU; men jeg frygter det modsatte.

Udover mit politiske arbejde, som jeg har beskrevet i ovenstående, så er min vigtigste opgave at kommunikere bredt ud om mit arbejde og gøre EU-politikken mere nærværende for danskerne. Uagtet om man er modstander, skeptiker eller tilhænger af EU, kan vi alle blive enige om, at EU-politikken er vigtig for Danmark og derfor burde der være større opmærksomhed på det politiske arbejde i Bruxelles og Strasbourg. Her har vi 14 danske MEP'ere en kerneopgave.

Hvis jeg bliver genvalgt til Europa-Parlamentet, håber jeg, at jeg kan være med til, at fastholde den danske grænsekontrol mod EU's indblanding samt forsvare den danske arbejdsmarkedsmodel mod angreb fra EU.

EU-parlamentsvalget

d. 9. juni sat i større perspektiv

Af Thorkil Sohn,
menigt medlem af "Folkebevægelsen
mod EU".

VI HAR SAT DANMARKS FREMTID PÅ SPIL UDEN EN ÆGTE OG ÆRLIG FOLKELIG DRØFTELSE

Den 2. oktober 1972 traf Danmark ved en folkeafstemning beslutning om at indtræde i EF, som EU hed dengang. Der er ingen tvivl om, at der dermed blev truffet en afgørelse, der ikke først og fremmest handlede om økonomi. Selv om det stort set var det eneste, der blev talt om i 1972. Vi traf – uden at flertallet vist indså det – en afgørelse, der var bestemmende for Danmarks skæbne i en uoverskuelig fremtid. Vi tillod nemlig en "stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk", som der tydeligt stod i "Romtraktaten" – den traktat, vi underskrev i 1972.

Dette er til overmål bekræftet af den senere historie. Mere og mere suverænitets er, gennem nye EU-traktater, afgivet på bekostning af Danmarks selvstændighed og vores folkestyre. Og igen, uden at der er talt om ret meget andet end penge og andre fordele, når vi skulle stemme om disse afgørende suverænitetsafgivelser. Samt om de katastrofer, der ville følge af at stemme Nej.

Man kan – lidt skarpt – sige, at vi har ladet vores politikere og tonesættere lokke og true os ind i en europæisk union. Og dermed har vi – tankeløst og uden en ægte og ærlig folkelig drøftelse – sat Danmarks århundredgamle suverænitets på spil.

De fleste accepterer åbenbart, at kun EU kan sikre os velstand, fred, klimaløsninger osv. Dette synspunkt er blevet selvfølgelig for næsten alle politiske partier og medier. EU-valget d. 9. juni er en "naturlov", ganske som folketingsvalg og kommunevalg. Det hedder ikke længere "ingen over og ingen ved siden af Folketinget". Et flertal har valgt at sætte os selv under permanent formynderskab af EU for at undgå især materielle lidelser – uden tanke på den lidelse, det er, ikke at være herre i eget hus. Og d. 9. juni er vi kommet så langt ud, at der næppe er helt konsekvente modstandere at sætte kryds ved.

DEN HJEMLØSE OG FAMLLENDE DANSK EU-MODSTAND

Danskere, som er modstandere af EU, fordi de mener, at der atter er en dag for Danmark, er derfor stort set ladt

hjemløse ved EU-parlamentsvalget d. 9. juni. Og i debatten op til valget. Disse EU-modstandere tæller os, som ikke tror på, at man vinder indflydelse ved at afgive suverænitets for at sidde "med ved bordet" med 3-4% stemmeandel. Og altså ikke er trygge ved, at vi er ombord på et skib med ukendt endemål og fremmede styrmænd – også selv om vi har en letmatros med på broen. Og som heller ikke tror på, at fred skabes ved at slette grænser; men tværtimod ved, at der ER grænser – både i fysisk og i overført betydning – indenfor hvilke vi lader hinanden i fred. Og som tvivler på, at EU er den sikre vej til fred, penge og velfærd, snarere tværtimod.

Og EU-modstandere har hver gang, der siden 1972 er stemt om yderligere afgivelse af suverænitets til EU (i for- ening med EU-kritikere), trodset den "europæiske nødvendighed", der har domineret debatten. Tre gange har der endda været NEJ-flertal. Desværre uden at EU's greb om magten er blevet væsentligt hindret. Bortset fra, at vi ikke fik EUROEN. Havde vi fået den, ville katastrofen være nærmest total.

Trods dette må det indrømmes, at vejen ud af EU synes urealistisk, hvis danskerne i det store og hele fortsat ikke finder det værd at bevare vores land.

Grundtvig beskriver klart en sådan situations håbløshed i disse linjer om, hvordan det går, når partiinteresser (dvs. fokus på penge og egennytte) er det fremherskende:

***Rive løs sig rigets stænder
fra den fælles folkeånd,
da går hoved, fødder, hænder
latterlig på egen hånd,
da er riget sønderrevet,
fortidsalderen udlevet,
folket mødigt sover hen,
vågner vanskelig igen.***

Denne dvaletilstand fører til en af to almindelige og i vore dage meget succesrige opfattelser i befolkningen og også (især?) blandt de fleste politikere, medier og intellektuelle:

Nemlig *den ene*, at politik først og fremmest handler om penge, økonomi og velfærd, både legemligt og materielt. Altså stort set om det, man tror, er lykke.

Eller *den anden*, at politik er kampen for tolerance og diversitet, ligeret for alt og alle og kamp mod indskrænkede nationale og kristne fordomme, mod krænkelse af egne bobler og mod ofte meget overdrevne farer for livet på jorden. Altså om luftige utopier. Begge disse opfattelser er der rig mulighed for at promovere i EU. Så begge grupper, både dem, der mest tænker på penge og dem, der tænker i utopier, finder, at EU er det bedste sted at være. Danmark i sig selv regner man kun som et lidet, fattigt land, hvor alt er på det jævne, ikke i det himmelblå.

Måske er den eneste realistiske mulighed for at blive fri for EU, at den historiske erfaring viser, at ethvert forsøg på gennem en centralistisk union at styre mange lande, altid kolliderer til sidst. Men selv om det ender så-

dan, også med EU, skal vi ikke ønske det. Alle unionssammenbrud kommer som regel "for sent" – skaden er sket. De folk og lande, der får deres frihed tilbage, må starte helt forfra. De ved knap nok længere, hvad frihed er. Alt er kaos. Disse sammenbrud er derfor så smertelige. Tænk på Østrig-Ungarns, det osmanniske imperiums, Sovjetunionens og Jugoslaviens sammenbrud og opløsning.

EN FOLKELIG VÆKKELSE ER VORES HÅB

Derfor mener jeg, at kun en folkelig vækkelse i tide kan redde Danmarks selvstændighed, vores folkestyre og vores naturlige familiesammenhold med vores nordiske brødrefolk.

Valdemar Rørdams kendte citat "**Vi ved, et fjeld kan sprænges og tvinges kan en elv; men aldrig kan et folk forgå, som ikke vil det selv**" er udtryk for dette håb. Men læser vi teksten ret, så forudsætter det jo, at vi vil være os selv. Og at "ville være os selv" er et åndeligt anliggende – som Rørdam tydeligvis ved. Eller som Grundtvig ville sige det: at høre hjemme i en folkelig sammenhæng hører med til at være et sandt menneske. Den sammenhæng, at der i ethvert folk – in casu i "det danske folk" – er et særligt "DNA", en slags "personlighed", der giver os samhørighed. Det kaldte Grundtvig "Folkeånden". Man kan også definere det som en række fælles faktorer, der forener os danske f.eks. sprog, kulturkristendom, historie, tradition, moral,

geografi, styreform, erhvervsforhold, institutioner, retsopfattelse osv.

Foruden kulturkristendom (som jeg af pladshensyn ikke behandler i denne artikel) er det ganske særligt sproget – vores danske modersmål – der er det dybeste udtryk for vores folkelige tilhørsforhold. Og derfor er det vigtigt, også for at komme ud af EU, at vi bevarer vores danske sprog – som jo også knytter os til vores nordiske brødrefolk. Opgiver vi dansk til fordel for f.eks. engelsk, sætter vi vores åndelige/folkelige grundlag over styr.

En risiko, som Grundtvig derfor tydeligt knytter til netop vores sprog:

***Er os tomme ord og lyde
egget folk og fædres land,
(så) véd vi ej, hvad de betyder
mer end mængde, muld og strand.***

Omvendt, hvis vi taler på vores modersmål, så gælder det – igen ifølge Grundtvig – at

***sjæle og kroppe i tusindtal
kan menneske-ånden forbinde;
dem gennemtrænge med ORD som
lyn,
så alle de får et i sinde.***

De ovenstående fire linjer er det, der kan skabe en folkelig vækkelse. At der siges noget på dansk af danskere. Noget, som ikke bare er parti-synspunkter eller løs sniksnak; men ord og standpunkter af ånd, som fører til både samling og handling.

For tiden er det en næsten lydløs tale; men lydhørheden er der, på trods af ►►

den officielle politik og dens pragmatisme. Og den lydhørhed kan – som ovenfor sagt – spores i vores tre ”NEJer” til suverænitetssafgivelse. Denne lydhørhed er det, som kan få en folkelig vækkelse til at bryde frem som en tsunami.

BESÆTTELSEN OG NUTIDEN

Det var en sådan tsunami, der brød frem under besættelsen – på trods af den dengang stærke officielle samarbejdspolitik, som både partierne og flertallet som udgangspunkt fandt nødvendig. Modstanden begyndte småt; men netop med ord af ånd. Sagt af f.eks. Kaj Munk, Arne Sørensen, Christmas Møller og nogle få andre. Og den svage røst fandt klangbund i folket og fik mund, mæle og styring gennem Frihedsrådet. Og så voksede den svage brise til modstandsbevægelse, folkestrejker og folkevilje.

Selv om situationerne (besættelsen og EU-medlemskabet) er forskellige, så er de argumentationer, der blev givet for samarbejdspolitikken, ikke ulig dem, der fremføres til fordel for EU. De har bekvem tilpasning og national selvgivelse til fælles.

Det er en dansk nationalkarakter, at vi ikke vågner, før klokken er 5 minutter over 12. ”Sent, men sødt”, som Grundtvig ville sige. Lad os håbe, at

Folkeånden kommer til live og vi får et folkeligt ”selvstændighedsråd”, der kan give mund, mæle og styring til, at vi finder tilbage til os selv. Og placerer os i det nordiske fællesskab, som vi nordiske folk og lande er bedst tjent med at være samlet om.

Fremfor at vi lader os indlemme som en delstat i et EU, der omfatter folk og kulturer, der står os fjernere og derfor påtvinger os love og måske krige, som vi ikke bryder os om. Lov og frihed hører nemlig sammen. I 1942 (bemærk årstallet) udkom en lille pjece af historikeren Vilhelm la Cour: ”Med lov skal land bygges”. Heri står bl.a.: ”Et ufrit Folk har ingen Lov. Det får Loven dikteret af den, som har tilrevet sig dets Frihed. Derfor står Loven for fald i det Folk, som sløvt har opgivet at kæmpe for sin Frihed.”

HVAD GØR EN ”HJEMLØS” VED EU-PARLAMENTSTVALGET D. 9. JUNI?

EU-modstanden er en understrøm i folket, som endnu er uorganiseret og uden samlende talerør. Folkebevægelsen mod EU er nok et forsøg herpå. Men det er ikke lykkedes bevægelsen at komme på stemmesedlen. Dels fordi opstillingskravene er gjort absurd vanskelige; men især fordi bevægelsen ikke har formået at frigøre sig fra politiske præferencer af rød-grøn farve; hvilket hindrer den i at få den nationale ”understrøm” i tale.

Noget lignende risikerer – pga. andre præferencer – også højrefløjens EU-kritiske partier. Især, hvis de fortsat kun tør kalde sig kritiske overfor EU. I stedet må vi afvente, at der dannes et ægte tværpolitisk dansk selvstændighedsråd, hvor EU-modstanden samler sig om dette ene: en frihedskamp for Danmarks selvstændighed og vores folkestyre.

HVAD SÅ D. 9. JUNI?

Som situationen er, må enhver ”hjemløs” afgøre med sig selv. Der er tre hovedmuligheder.

- 1) At blive hjemme. Det er en passiv modstand, som let forveksles med almindelig ligegyldighed. Men som er med til at gøre EU-valget mindre legitimt.
- 2) At stemme blankt. Det er en mere aktiv modstand; som sender et signal, hvis antallet af blanke stemmer er usædvanligt stort.
- 3) At stemme på den bedste (mindst ringe) mulighed på stemmesedlen, dvs. det parti/den kandidat, som mest vil hindre yderlige EU-integration. Men man risikerer, at ens stemme går til en EU-begejstret.

Brian Mikkelsen

Mandag d. 29. april 2024 slog direktør i Dansk Erhverv Brian Mikkelsen i Berlingske Tidende alarm overfor EU's stigende bureaukrati og sagde bl.a.: ”Det er blevet sværere og sværere at drive virksomhed i Europa, derfor søger mange mod USA, Kina og andre lande. Europa sakker bagud og en af årsagerne er et vildtvoksende bureaukrati, som EU påfører virksomhederne.” Og han tilføjer, at det efter

valget (EU-parlamentsvalget, red.) bør ”være hovedprioriteringen over alt andet at ændre på.”

Som eksempler nævner Brian Mikkelsen foruden GDPR (persondatareglerne) de nye regler for registrering af arbejdstid samt et nyt direktiv, der skal sikre rapportering om bæredygtighed. Alt sammen noget, som koster danske virksomheder administrative byrder på et tocifret milliardbeløb.

Og der er mere på vej. ”Vi er i en situation, som er en enorm brændende platform, for USA og Kina går den modsatte vej. De fjerner regler. Jeg tror, det er første gang, at vi i Dansk Erhverv kritiserer EU. EU er en kæmpe succes og har været det i årtier. Men jeg er alvorlig bekymret for, at EU mister konkurrencekraft og legitimitet.”

EU og fredsprisen

Af Chr. Munch,
sognepræst.

Hvem husker, at EU fik Nobels fredspris i 2012? ”fordi unionen har skabt fred på et kontinent, der tidligere har stået for verdens værste krige.” Det er længe siden – og det virker som meget længe siden.

I sin tale til EU-parlamentet 28. februar 2024 sagde kommissionsformand Ursula von der Leyen da også: ”I de sidste år er mange europæiske illusioner blevet rystet. Illusionen om at freden er permanent. Illusionen om at økonomisk velstand betyder mere for Putin end at ødelægge et frit og demokratisk Ukraine. Illusionen om at Europa på egne vegne gjorde nok for sikkerheden - det være sig økonomisk og militært, konventionelt eller i cyberspace.”

Og Ursula von der Leyen talte også om, at EU bør være forberedt på risikoen for krig.

”Risikoen er ikke overhængende, men det er ikke umuligt”. En ny europæisk industriel forsvarsstrategi vil blive præsenteret af EU-Kommissionen i de kommende uger.

Vores egen forsvarsminister Troels Lund Poulsen kom hjem fra et møde med sine ministerkolleger i Bruxelles og konstaterede, at nu er situationen helt forandret. Det forsvarsforlig, som kun er et halvt år gammelt må laves om, der skal tilføres mange flere midler. Truslen fra Rusland er meget større, end man regnede med for få måneder siden.

Den franske præsident Macron leger med tanken om at sende franske soldater ind i Ukraine, mens den tyske kansler Gerhard Scholz afviser at forsyne Ukraine med Taurus-krydsermissiler, som kan ramme mål langt inde på russisk område.

Hvert land i EU byder sig til med økonomisk hjælp og våbendonationer, mens Natos generalsekretær Stoltenberg efterlyser en forpligtende langsigtet plan for våbenstøtte til Ukraine. Hvad gik der galt med EU som fredsskabende organisation. Hvis man skal sige noget godt om EU, var det den spæde begyndelse med Stål- og Kulunionen efter 2. verdenskrig (1951). Tanken var jo at fremme et fællesmarked for kul og stål, og dermed beskytte sig mod oprustning og sikre freden.

Siden kom det indre marked med varernes og pengenes frie bevægelighed, herefter hele globaliseringsbevægelsen, hvor idealet var den frie handel over hele verden, demokratiudbredelse og øget velstand.

Men i dag i en verden, hvor alle verdensdele handler med hinanden på kryds og tværs, viser det sig umuligt at indføre handelssanktioner mod Rusland, som for alvor kan skade dem. Tyskland er selv afhængig af russisk gas og det vil tage flere år at skaffe energi andetsteds, som kan erstatte de russiske forsyninger.

Er der stadig nogen, der taler om EU som et fredens projekt. Ikke højt, og de som vover at tænke, at EU selv med sin ekspansive udvidelse ind i den russiske magtsfære har en del af skylden for den verserende krig, skal nok lade være med at stikke næsen for langt frem. Den slags lader sig ikke sige i en krigstid, hvor alt er sort og hvidt og nuancerne forsvinder.

I den gamle verden ville EU dominere med penge og handelsaftaler, den bløde magt. Når det nu viser sig ikke at slå til, vil unionen så gribe til stærkere midler? Er det at sætte turbo på våbenindustrien, fælles våbendonationer og hærstyrker? Hvem kan svare på det? Er der nogen der ved det? Og vil danske unge mænd og nu også kvinder engang fortryde, at deres forældre afskaffede vores forbehold overfor EU's forsvarssamarbejde?

**Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE**

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

Jens Rosendal

Af Chr. Munch,
sognepræst.

Det må være på sin plads i dette blad at mindes Jens Rosendal, Ballum, som gik bort den næstsidste dag i det gamle år 2023. Han var tidligere lærer på Løgumkloster Højskole og Jaruplund højskole og han var digter. Han var kendt og værdsat for sine sange og salmer, men også kendt og værdsat af dette blads læsere for sine artikler.

Enkelt og ligefrem skrev Jens Rosendal i en artikel i forbindelse med den udemokratiske vedtagelse af Lisabontraktaten i 2008: "Traktaten er

elendig EU-politik. Jeg mener, det altid er dårlig demokratisk politik at spænde folkene fra og så selv køre løbet. Det er tilbagegang i forhold til det folkestyre, vi opnåede engang og betragtede som en stor og afgørende sejr. Forfatningsmæssigt og menneskeligt udviklende.

Ikke desto mindre er det, hvad EU-politikertoppen helt klart har til hensigt, først med den nye forfatning, som faldt, og nu ved ratificeringen af en traktat, der skal erstatte forfatningen som den ligner til forveksling."

Jens Rosendal var i 2004 hovedtaler ved Nødvendigt Forums landsmøde på hotel Skibelund Krat, hvor han fortalte, hvordan han ved folkeafstemningen i 1972 havde en stand på Kloster Mærken stillet op blandt de mange fortalere for et ja til fællesmarkedet. Gennem "Folkebevægelsen mod EU" fik han kontakt til Niels Petersen, Rejsby og begge var medindbydere til det historiske møde på Askov Højskole den 21. september 1985, som blev den spæde start til det, der senere skulle blive til Nødvendigt Forum.

Jens Rosendal var med i initiativet og med til at udgive bladet "Nødvendigt Forum", der begyndte at udkomme i 1989 - inspireret af de fremstormende demokratibevægelser i Østtyskland og Østeuropa.

Rosendal var også i en årrække formand for "Dansk Samling". I den forbindelse deltog jeg i en studiekreds sammen med ham om "Nationernes Nødvendighed" - en bog af den engelske professor Roger Scruton.

Rosendals digte og salmer var dybt forankret i kristentro. Og hans mange artikler i dette blad var båret af en menneskelig visdom og indsigt i, hvad det folkelige fællesskab betyder. Han sind var mildt, spørgende og imødekommende.

Æret være hans minde.

Fædrelandenes Europa
eller
Europæisk Union

EU er samarbejdspolitikkenes endelige sejr

Af Marianne Wagner,

(født 1970) er sognepræst og tidligere redaktør af Ny fra Dansk Samling. Forfatter til bogen *Når den stærke vogter sin gård*, flittig debattør og fast klummeskribent på <https://aarsskriftet-critique.dk/>

Da jeg for nogle år siden fik lyst til at skrive den roman, som blev til *Når den stærke vogter sin gård*, var jeg ikke i tvivl om, at det var kampen mod EF/EU, der skulle være udgangspunktet. Arbejdet med bogen var en form for sjælesorg for mig selv, fordi jeg gik – og fortsat går – med fornemmelsen af, at slaget om EU er tabt. Almindelige mennesker kan ikke gennemskue, hvad foretagendet egentlig går ud på, og efter Brexit er de blevet decideret rædde for konsekvenserne af at melde sig ud. Dertil har vi gang på gang oplevet, at vore EU-begeistrede politikere aldrig tager et NEJ for gode varer. Hver eneste gang danskerne har stemt nej til dette og hint af traktater og forslag fra Brysels bureaukrater, er valghresultatet blevet tolket ud i det absurde; altid

er politikerne kommet frem til, at det nok var noget helt andet, nej-sigerne i virkeligheden havde stemt om, at vi i virkeligheden ikke havde forstået sagen eller bare ville vise utilfredshed med de hjemlige politikere. Eller noget. Jeg er heller ikke i tvivl om, at den enorme begejstring for det repræsentative demokrati, som er opstået blandt politikerne, skyldes disse afstemninger, som er gået dem imod. Derfor udsteder vi nu hvert fjerde år en blankocheck til de folkevalgte, der virkelig forstår at udnytte den.

For mig at se har EU-begejstringen i alle årene været en blanding af storhedsvanvid – at vi i Danmark kan præge EU i vort eget skønne billede – og den kælnede holdning til Tyskland, der har været en fast bestanddel af dansk politik, som i visse kredse voksede ud af nederlaget i 1864. Kredse, som i mellemkrigstiden fik vind i sejlene. Under arbejdet med min roman slog det mig, hvordan regeringen Stauning-Munchs politik mindede om det, vi oplever i vore dage; man underordnede sig naboen mod syd, og da besættelsen kom, kalkulerede man ganske længe med, at Danmark – også i en situation, hvor Tyskland ville tabe krigen, men ikke totalt – ville komme ind under tysk jurisdiktion, og her gjaldt det om at dyrke vor særlige, demokratiske og hyggelige kultur, så vi kunne bestå efter sønderjysk forbillede fra før genforeningen. Det var under læsningen af brevvekslingen mellem Hal Koch og K.E. Løgstrup, at det gik op for mig, at det var denne selvopgivelsens politik, der var det bærende for samarbejdspolitikken. Og Jens Otto Krag, der under besættelsen var embedsmand i valutacentralen, udarbejdede forskellige

scenarier for Danmarks bidrag til økonomien i et af Tyskland behersket Europa. Det gjorde Krag ikke udenom regeringens top; Stauning havde lagt linjen i sin tale i Studenterforeningen i 1941: *»Det er usundt og uklogt at vende sig mod en udvikling, som tid og forhold fører med sig. Tilpasningen til det nye Europa vil blive en af tidens politiske opgaver. Denne tilpasning til livet i det nye Europa behøver ikke at berøve landene deres nationale forhold, mens den muligvis kan nødvendiggøre enkelte, visse ændringer i de erhvervspolitiske forhold. De enkelte lande kan bestå, og folket skal ikke foretage nogen åndelig og politisk omstilling, da dette ikke blot vil være uforholdsmæssigt, men skadeligt for det samarbejde, der vil være en grundpille i det europæiske samfund.«* Det er grotesk læsning. Man skulle ikke tro, at talen handlede om et Europa under tysk, nazistisk indflydelse, hvor de af Tyskland erobrede lande var underlagt et voldeligt regime, for det minder ubehageligt meget om den argumentation, vi har set i alle årene i EF-/EU-debatten; man pukker på udviklingen som noget givent, der ikke kan laves om på, og som man derfor må underordne og tilpasse sig samtidig med, at man bevarer sine nationale kendetegn. Enhver statsminister besøger som det første i sin gerning Tyskland, og selv om der nu er fred, så er der ingen tvivl om, at man er meget optaget af, hvad Berlin måtte mene. Og Berlin både minder og bestemmer meget inden for EU. Det er verdens nødvendighed af stål, politikerne underlægger sig med behag, for EU fører karrieremuligheder med sig, og dets *grandeur* gør Danmark trangt for dem. Det nationale har de for længst forladt. Be- ▶▶

mærk bare, hvorledes statsministeren taler om »Europa« og »europæerne« i stedet for Danmark og danskerne nu, da hun – måske – er på vej ud af den hjemlige andedam.

Den varige og konsekvente EU-modstand har forårsaget, at vore politikere i længere tid end ønsket har følt sig nødsaget til at tale varmt om Danmark og ind i mellem hårdt om EU, men retningen har været klar: Danmark skal være fuldgældigt medlem af unionen. Og det tror jeg, at vi bliver – i hvert fald er vi modstandere nødt til at sætte ord på det. Ellers bedrager vi os selv. I dag føres Staunings og Kragts politik mest åbenlyst af Lars Løkke Rasmussen og Moderaterne, som gerne ser retsforbeholdet (og hvad der ellers måtte være af knaster tilbage) afskaffet, hvilket de også nok skal få, selv om både Venstre og Socialdemokraterne p.t. modsætter sig det; vi skal huske, at socialdemokraterne så sent som i februar 22 modsatte sig afskaffelse af forsvarsforbeholdet. Der var ifølge daværende udenrigsminister, Jeppe Kofod, »ikke noget i forsvarsforbeholdet, som gør, at vi ikke kan føre den udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitik, som vi gerne vil.« (Altinget 2.2.2022) Han og de øvrige kammerater lod sig hurtigt overtale til at mene noget andet, og det samme vil ske med retsforbeholdet, er jeg bange for. Og hvorfor er jeg nu det?

Jo, afskaffelsen af forsvarsforbeholdet skete med ca. 44 % af vælgernes opbakning efter en rodet og usaglig debat, hvor Putin raslede i kulissen, og hvor afskaffelsen af forbeholdet af en eller anden grund kom til at handle om forsvaret mod Rusland. Her gik man og troede, at det bl.a. var derfor, vi var medlem af NATO, men politikernes limpind om vigtigheden af at stå sammen i Europa var der altså mange, der hoppede på til trods for, at enhver, der følger lidt med i nyhedsstrømmen, kan se, at de europæiske lande er meget uenige om forholdet til Rusland og Ukraine. Dertil var politikerne meget optaget

af at kunne deltage i militære EU-operationer i Afrika, og endelig fejede de bekymringen om opbygningen af en stående EU-hær af vejen med en forsikring om, at det jo er folketingsret, der bestemmer, om danske jenser skal sendes ud til fjerne lande. Et folketing, hvor EU-tilhængerne har et fast flertal..... I disse dage hører vi statsministeren erklære, at værnepligtige skal kunne udsendes i NATO-regi, og det er jo interessant, fordi Danmark også er blevet medlem af EUs militære samarbejde, PESCO. Her udvikler medlemsstaterne i fællesskab »forsvarskapaciteter, koordinerer investeringer, styrker deres væbnede styrkers operationelle beredskab, interoperabilitet og modstandsdygtighed og samarbejder om projekter«, som man kan læse på Det Europæiske Råds hjemmeside. Den fælles militære kapacitet skal ifølge Traktaten (artikel 42 og 43) anvendes til fredsbevarelse, konfliktforebyggelse, styrkelse af den internationale sikkerhed, krisestyring og postkonflikt-stabiliseringsoperationer. Så mon ikke man kan finde ud af, at værnepligtige tjener Danmark gennem unionen, det er jo den tankegang, der ligger bag udsagnet om deres mulige udsendelse til NATOs grænser. Det er sådan, EU fungerer; ikke ved centrale diktater, men ved at medlemsstaterne samarbejder om at opløse sig selv, og Danmarks ikke eksisterende forsvar er i den forbindelse *gefundenes Fresen* for PESCO, fejlet og pyntet som det fremstår.

Men når alt dette er sagt, så ved vi jo, hvordan EU-tilhængerne er, og derfor er min største bekymring de erklærede EU-modstandere eller -skeptikere, som de vist kalder sig. For ved denne afstemning stod det klart, at der ikke længere findes en slagkraftig EU-modstand i Danmark. Folkebevægelsen begik den brøler at alliere sig med Enhedslisten ved sidste parlamentsvalg, så den kom ind, mens folkebevægelsen røg ud, hvorfor sidstnævnte var nærmest usynlig under debatten. Morten Mes-

serschmidt stod sammen med de tydeligt svage Pernille Vermund og Maj Villadsen, og han kunne altså ikke sikre nej'et. Det er så hvad det er, men efterfølgende gik nederlaget over i den totale opgivelse, da både Nye Borgerlige, Dansk Folkeparti og Danmarksdemokraterne, hvis formand talte for et nej til afskaffelsen af forbeholdet, indgik i et forsvarsforlig, hvor de skrev under på, at de går helhjertet ind for dansk integration i EU's sikkerheds- og forsvarssamarbejde. Argumentet synes at være, at når »folket« har stemt ja til at afskaffe forsvarsforbeholdet, så skal man ikke stille sig på bagbenene. Det repræsentative demokrati er blevet en hellig ko, hvis man vil tages alvorligt blandt de gamle magt-partier. Og det er netop her, de EU-skeptiske politikere svigter deres vælgere. For 44 % af vælgerskaren kan næppe betegnes som folket, og deres tilslutning kan simpelthen ikke tolkes som et samlet ønske om en helhjertet integration af dansk forsvar i EU. En del af ja-sigerne har sikkert været lunkne, de fleste har været optaget af de hjemlige grænser, og så er der alle nej-sigerne, som vel også har krav på fortsat repræsentation i folkestyret. Havde resultatet været modsat, var vi af EU-tilhængerne blevet sendt til stemmeurnerne igen med det samme, det er der ingen tvivl om, for Lars Løkke Rasmussen er allerede fremme med udsagn om, hvor snævert hans regering tabte afstemningen om retsforbeholdet (DR-nyheder 17.4.24). Så den afstemning får vi helt sikkert igen. Og jeg tror ikke, at danskerne vil stemme imod, for det er den sidste og største bekymring, jeg har, og som kommer stærkt til udtryk i min bog: jeg er simpelthen i tvivl om danskerne ønsker at være et folk og have et land, som de vil tage ansvar for. Samarbejdspolitikere sejrede således til sidst.

Giv Demokraterne en vælgererklæring, hvis du vil en bedre vej end EU-toget

Af Lave K. Broch,

medstifter af det nye parti "*Demokraterne – hele Danmark skal leve*".

Demokraterne vil arbejde for en styrkelse af demokratiet bl.a. med flere folkeafstemninger, for at ingen del af Danmark skal være et udkantsområde, grøn omstilling med folkelig inddragelse og etableringen af et nordisk statsforbund til gavn for både Norden og verden. Andre mærkesager er bl.a. målsætningen om at gennemføre Store Bededag, at tandplejen skal gøres gratis og at Danmark skal respektere og støtte folkeretten. Vi vil også arbejde for, at Danmark i højere grad støtter fredsmægling og FN's fredsarbejde.

Demokraterne kommer efter lanceringen til at offentliggøre et holdningspapir om EU og Europa på hjemmesiden www.demokraterne.nu

Demokraterne arbejder for et demokratisk og ligeværdigt europæisk samarbejde.

I *Demokraterne* elsker vi Europa, men ikke EU. Vi støtter derfor dansk medlemskab af EFTA, Europarådet, OSCE og ECE (FN's økonomiske kommission for Europa), men vi kan ikke acceptere EU's konstante centralisering af magt og udemokratiske opbygning. Vi arbejder derfor for en dansk frigørelse fra EU, et nordisk alternativ til EU, og for at Danmark og Norden bliver til EU's gode nabo. Vi skal finde en relation til EU, hvor vi ikke er med i EU's unionsopbygning, men samtidigt samarbejder med EU om praktiske spørgsmål f.eks. handel, forskning, civilbeskyttelse og studenterudveksling samt på klimaområdet. Et af de største problemer med EU, er at unionen har et mål om "*en stadig snævrere union*". Dette mål er indskrevet i Lissabon-traktaten, der er en slags grundlov for EU. Vi oplever således en konstant centralisering af magt, og dette sker på bekostning af medlemsstaternes demokratier og selvbestemmelse. Demokraterne modsætter sig aktivt, at Danmark bli-

ver til en delstat i Europas Forenede Stater.

En undersøgelse begået af Folketinget i 2015 viser, at ni ud af ti direktiver fra EU slet ikke kommer omkring de folkevalgte. Reglerne implementeres derimod administrativt af embedsmændene i ministerierne gennem såkaldte bekendtgørelser og undergår dermed aldrig en politisk behandling. Så i takt med, at EU breder sig ind over områder som miljø, trafik, økonomi, arbejdsmarkeds-, erhvervs- og skattepolitik, så underkastes en stadig mindre del den politiske behandling, som foregår i Folketinget. Demokraterne kan ikke acceptere denne udvikling, og vi arbejder for, at der snarest bliver lavet en ny undersøgelse af hvor mange EU-love og regler, der aldrig bliver behandlet af Folketinget.

Hvis du er enig med "*Demokraterne – hele Danmark skal leve*" f.eks. når det gælder arbejdet for et nordisk alternativ til EU, så hjælp os med at komme på stemmesedlen til det næste valg til Folketinget. Du kan give os en vælgererklæring på hjemmesiden www.vaelgererklaering.dk og derefter skal du vælge partierne og folketingsvalg samt finde *Demokraterne – hele Danmark skal leve*. Husk at bekræfte din vælgererklæring efter en uge. Hvis du er fritaget for Digital Post, har du mulighed for at afgive en vælgererklæring på anden vis ved at kontakte Indenrigs- og Sundhedsministeriet på telefon 72 26 90 00, mandag-torsdag 8-16 og fredag 8-15.30. Mange tak for hjælpen.

Ja til folkestyre, et nordisk statsforbund og et ligeværdigt europæisk samarbejde!

VIL DU OGSÅ HAVE ET NORDISK STATSFORBUND?

Så giv "*Demokraterne – hele Danmark skal leve*" en vælgererklæring

Brug QR-koden eller se mere på demokraterne.nu

Når det er svært at stemme ...

Af Karina Rohr Sørensen, tidligere aktiv i Folkebevægelsen mod EU. Nuværende partimæssig uorganiseret, men er politisk til den ret røde side.

Første gang jeg deltog i et parlamentsvalg, kunne jeg slet ikke stemme. Jeg var faldet i gryden med unionsmodstand og hjalp med at uddele flyers og overbevise dem, der var heldige nok til at have stemmeret, til at bruge den til at stemme på en unionsmodstander.

Da jeg så blev gammel nok til selv at sætte krydset, var valget let: En stemme på Folkebevægelsen - og jeg brugte al min tid, og alle mine kræfter i kampagnen op til valget.

Med valget for fem år siden sluttede den mulighed. Da "Folkebevægelsen mod EU" røg ud af parlamentet og de urimelige opstillingsregler gjorde det for svært at komme tilbage på stemmesedlen, holdt parlamentsvalget op med at være ligetil at gå til for mig. Før var perioden op til valgdagen fyldt med kalenderymnastik og utroligt hårdt arbejde; men det var ukompliceret at sætte kryds. Nu er det omvendt: jeg skal ikke noget som helst valgkampagtigt

op til valgdagen - til gengæld er det med krydset langt fra nemt.

For hvad er det rigtige at gøre denne gang, når valgkortet dumper ned i min postkasse?

Jeg er stadig ret uafklaret, men dog enig med mig selv om, at det, jeg skal beslutte, er, hvad jeg vil bruge min stemme til - og ikke mindst, hvad den ikke skal gå til.

Hvis jeg starter med at se på de lister der er stillet op og spørge mig selv, om der er nogen af dem, der repræsenterer mit ståsted tilpas meget, at de kan få min stemme - så er svaret klart nej. Der er for lidt unions skepsis (for slet ikke at tale modstand) og for meget lirumlarum og tro på EU som løsningen på mange af de problemer, unionen selv er med til at skabe og forstærke. Jeg er derfor helt sikker på at jeg ikke kommer til at levere en liste-stemme til valget.

Så er der en anden mulighed. Den, jeg igennem årene har mødt hos mange af de unionsmodstandere på gader og stræder, som jeg har forsøgt at få til at stemme: "Nej tak, jeg er imod det lort og skal slet ikke hen og stemme". Det at boykotte valget kan selvfølgelig noget. Hvis nok undlader at gå derhen, taler det ind i en dagsorden med faldende legitimitet. Ved ikke at gå derhen, viser man at man vender projektet ryggen. Fordelen ved dette er, at man ikke skal hen og stå i kø; men ulempen er, at man lader de, der stemmer, bestemme.

En tredje mulighed er den blanke stemme. Her får man rejst sig fra sofaen, får deltaget i den demokratiske proces; men får samtidig sagt højt, at der ikke er nogen som helst af de opstillede lister og kandidater, der fortjener stemmen. Et klart signal

om at valget er vigtigt; men valgmulighederne for begrænsede. Fordelen er at man kan markere noget aktivt sammen med andre; men ulempen er igen, at man lader de, der stemmer, bestemme.

En fjerde mulighed er at se konkret på de opstillede kandidater for at se, om der blandt dem var et menneske, man vil give et klap på skulderen. Fordi netop det menneske var en, man gerne ville anerkende. Enten for det arbejde, de gør i parlamentet eller for de hensigter, de giver udtryk for. Hvis jeg skal derhen, skal jeg omstille mit "mindset". Som inkarneret EU modstander er jeg ikke helt afklaret med, om det er noget, jeg kan finde ud af. Men hvis vi leger med tankeeksperimentet, så ville min overvejelse måske se sådan her ud:

Skal jeg stemme på en af dem fra Dansk Folkeparti, der siger fornuftige ting om EU og suveræniteten; men som samtidig ikke siger så meget af det, der lyder højreorienteret og fremmedfjendsk? Personligt vil det blive et nej tak fra mig. Jeg kan og vil ikke smide en stemme på højrefløjen og på den måde understøtte en polarisering mellem mennesker - baseret på oprindelse og religion. Jeg er simpelthen alt for rød til, at det er en mulighed. Skal jeg så stemme på en af dem fra Enhedslisten? Selvom den retning, de tager i EU arbejdet, repræsenterer noget som jeg er fundamentalt uenig i? Måske Victoria Velasquez, som jeg ved er imod EU - sådan helt ægte og som samtidig har været en god og loyal ven for Folkebevægelsen? Det er en mulighed - naturligvis. Dog tænker jeg, at hendes placering som nr. 10 indikerer, at hun er opstillet netop som sådan en, der skal sørge for at

modstandere som mig kan holde til at give liste Ø en chance. Men langt fra som et oprigtigt forsøg på at komme i parlamentet. På en eller anden måde virker det lidt for kalkuleret til at tiltale mig. Jeg vil ikke udelukke det helt; men der er langt derhen, selvom jeg har kæmpe respekt for det arbejde, hun udfører i Folketinget.

Men hvem ellers? Og med hvilket motiv?

Skal det være Jan Kristoffersen, der er spidskandidat for Alternativet? Ham har jeg været i en del debatter med og han er ubetinget en flink fyr, der er åben og ordentlig og også holder med FCK? Ulempen er, at vi er helt uenige om alt det der med EU-politik og derfor er også det lidt vanskeligt...

SF er alt for glade for EU til at jeg kan overveje dem, så de er ude....

Men kunne det så gå sådan, at jeg landede med at bruge min stemme på en socialdemokrat? Hvis jeg gør, kunne valget falde på Christel Schallemose, som jeg ved er et hårdtarbejdende og engageret væsen, som ved utroligt meget og også er med på at se (nogle af) de fejl der er i konstruktionen EU. Hun er tilhænger, ja; men har forsøgt at løfte særligt forbruger-dagsordenen. Kunne hun mon få et "for engagement og vilje til at tage det seriøst" kryds? Eller er det at stemme på en, der er så langt fra mine EU-holdninger ikke en mulighed? Jeg ved det ikke.

Et sidste muligt bud kunne være Marianne Vind. Hun kom ind sidste gang, og har gjort kæmpe meget ud af at forsøge at bekæmpe social dumping. Hun er lykkes med at holde kontakten til fagbevægelsen og gør, hvad hun kan for at løfte vigtige faglige dags-

ordener. Kan hun mon få mit kryds – eller vil det at gå hen og stemme på en EU-tilhænger være alt for svært? Jeg er lige nu ret så uafklaret. Det er slet ikke let, når man gerne vil være sådan en, der stemmer; men ikke rigtigt kan finde ud af, om ulemperne ved at give nogen et kryds overstiger fordelene. Mon ikke der er flere, der er i tvivl om, hvad vi skal bruge vores kryds til, når nu det ikke kan gå til den konsekvente unionsmodstand. Skal jeg boykotte, blanke eller bruge min stemme til at give nogen en skulderklap? Hvor pragmatisk vil og kan jeg være, når mit kryds skal sættes? Måske finder jeg først ud af det på valgdagen. Måske får jeg brug for at vende det med kloge unionsmodstander venner inden? Hvis nogen arrangerede et møde med det svære kryds som tema, kunne det være jeg fik lyst til at gå derhen...

EU-traktatændringer på vej

Af Helge Rørtoft-Madsen,

fhv. sognepræst, medlem af landsledelsen for Nødvendigt Forum.

”Verden har ændret sig markant siden den europapolitiske aftale af 2008. EU står over for større geopolitiske udfordringer og mere alvorlige sikkerhedstrusler end nogensinde”.

Sådan begynder teksten til den aftale om EU, folketingets EU-positive partier indgik i december 2023.

Blandt de tungeste udfordringer nævner teksten de aktuelt velkendte: krigen om Ukraine, den globale og teknologiske konkurrence, Europas mindre ”vægt i verden”, klimakrisen, biodiversitetskrisen og migrationspresset på EU.

Denne ni sider lange aftale med 43 underpunkter er stort set uomtalt og ubemærket i vores danske offentlighed. Og man har kun kunnet høre ganske få, vage pip i medierne om, at der måske er ændringer af EU-traktaten på vej. Så meget vigtigere er det derfor at være opmærksom på denne danske aftale, fordi den blandt andet lægger op til og forholder sig til ændringer af EU-traktaten.

Især 5 af de 43 punkter handler nemlig om traktatændringer.

Partierne er enige om ikke at ønske en ny traktat, fordi Lissa-bon-traktaten gjorde det nemmere end tidligere at ændre traktaten.

Netop det påpegede vi, der i sin tid førte retssagen om suverænitetsafgivelse, fordi regeringen og folketinget som man vil huske godkendte Lis-sabon-traktaten, uden at vi forinden havde haft en dansk folkeafstemning. Sagen endte som bekendt ved Højesteret.

Nu er der igen særdeles gode grunde til at følge opmærksomt med i, hvad der efter EU-parlamentsvalget kan ske i forhold til EU-traktaten. Og at tage højde for det allerede nu ved valget. Det opfordrer jeg til at gøre! Det bliver især interessant og vigtigt, hvilke ændringer der kan komme inden for udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, fordi Danmark jo ikke har forsvarsforbeholdet mere.

I partiaftalen berører flere af de 43 punkter udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, f.eks. punkt 37, hvor der står, at

”For at sikre, at EU også fremadrettet kan træffe effektive

beslutninger, er vi derfor enige om, at Danmark skal arbejde for at bruge traktatens eksisterende muligheder inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. F.eks. vil vi arbejde for øget brud af konstruktive afståelser*¹). Vi vil også arbejde for i højere grad at bruge mulighederne for at vedtaget gennemførelsesafgørelser ved kvalificeret flertal, f.eks. ved sanktionslistninger.”

Hvorfor er netop det udenrigs- og sikkerheds- og forsvarspolitiske interessant? Fordi Højesteret i Lis-sabon-sagen ikke tog stilling til spørgsmålet om suverænitetsafgivelse på det område.

Derfor bliver det aktuelt at få afgjort, om kommende traktatændringer medfører suverænitetsafgivelse.

Og om Grundlovens § 20 kræver, at spørgsmålet om godkendelse skal afgøres ved en dansk folkeafstemning for og imod ændringerne.

*) ”konstruktive afståelser” betyder, at et land (f.eks. Danmark) afstår fra at stemme (nedlægge veto) så forslag, der kræver enstemmighed, kan gennemføres af de øvrige lande. Danmark er ikke bundet af denne ”enstemmige” afgørelse. Det kan ikke afvises, at denne ordning kan betyde, at der lægges pres på et land (red.)